

Ballem?

Un relat de: [Singuista](#)

Ella es va girar i el va mirar directament als ulls, intensos, amistosos i insinuants a la vegada; uns ulls francs, que no deixaven de mirar-la. Seria agradable contemplar-lo de dalt a baix; poder satisfer la seva curiositat i assaborir tots els detalls que aquells ulls prometien; recórrer amb la mirada la línia de la seva mandíbula, la barbeta, la nou del coll; entretenir-se en les espatlles amples, les mans, els dits ossuts, la camisa de quadres de colors vius, els plecs de la roba... seria agradable observar-lo sense ser vista, espiar-lo feinejant per casa, en moviment per descobrir si es mouria amb gràcia, amb gestos calmats i serens, volia saber si l'ompliria de pau recolzar el cap sobre el seu pit, si casarien els ritmes dels seus passos tot passejant un capvespre d'hivern; imaginava la mà d'ell acariciant-li els cabells, la mà d'ell remonent rítmicament el cafè del matí, sentia curiositat i a la vegada un bri de por, por de descobrir algun indici que li resultés desagradable i que li anunciés un desastre futur; les divergències, les paraules no dites, els retrets, les repeticions que farien marxar la il·lusió, que farien callar la música que sempre l'acompanyava, sovint rítmica i absorbent, i en d'altres ocasions prenent forma d'un dolç encanteri que li feia perdre el món de vista, la música estava sempre present, i sonava en aquell instant, fresca i alegre; una música que convidava a bellugar el cos, que accelerava els batecs del cor, el seu cor cansat d'estar sol, cansat de buscar, per després trobar, i més tard perdre, sempre perdre, una música que la tornava lleugera, lluminosa, com aquells ulls magnètics i pacients que la cridaven; aquells ulls que obrien portes i que l'envoltaven de suaus carícies, aquells ulls que esperaven una resposta.

-Ballem?- va repetir ell.

Els llavis d'ella van dibuixar un somriure, lentament. Ella va allargar la mà. Ell li va prendre. I junts van començar a deixar-se portar per la música, per la vida.